

Capitolul 1

COPILĂRIA

In zona nord-vestică a Franței, în regiunea Bretania, la o distanță de aproximativ patruzeci de kilometri de Rennes, se află un orașel numit Gaël, localitatea unde m-am născut. În secolul al XVII-lea, Gaël era capitala unei subdiviziuni a Bretaniei, Domnonnee, regiune condusă de Regele Judicael, care, în cele din urmă, și-a încheiat viața în Mănăstirea Saint-Meen le Grand. Partea sudică a localității este scaldată de Râul Meu. Îmi aduc aminte că, în anii copilăriei, un canal aducea apă din râu la o moară veche, unde învârtea o roată de lemn mare și impresionantă.

Gaël este un oraș tipic pentru Bretania. O biserică veche, așezată în centru, domină întreaga localitate. Mai de mult, în jurul ei era construit un cimitir, dar acesta a fost înlocuit de o parcare pentru mașini. Lângă biserică este construit un monument în onoarea celor care au murit în Primul Război Mondial. Acesta ocupă centrul pieței și al zonei comerciale. La o distanță relativ mică de oraș, în partea nordică, se intersectează două autostrăzi naționale, una de la nord la sud și a doua de la est la vest.

Influența clerului era uniașă. Erau printre preoți și unii indivizi mai ciudați și violenți, la adresa căroro colegii și enoriașii făceau tot felul de glume. În linii mari însă, preoții erau oameni buni și sinceri. Educația pe care aceștia o primeau era foarte severă. Avea ca efect obținerea unei supunerii totale și instantanee. Supunerea față de Roma era considerată cel mai clar semn al unui spirit bun.

Autoritățile ecleziastice franceze nu acceptaseră nici Revoluția franceză și nici separarea bisericii de stat. Au încercat să ignore legile anticlericale din 1905. Erau tot timpul preocupate de problema ajustării societății după modelul oferit de predecesorii lor în Evul Mediu. În parohiile lor, preoții aplicau principiile învățate în seminar: fiecare copil botezat aparține Bisericii Catolice și trebuie educat într-o școală catolică. Școala era catolică, clubul bărbatilor tineri era catolic, teatrul era catolic și întregul fond cultural și social era în esență catolic. Clerul depunea mari eforturi pentru a împiedica formarea vreunei organizații care nu era catolică. După separarea bisericii de stat, se înmulțiseră organizațiile seculare și necatolice. În sate era o luptă permanentă între extrema „dreaptă” și cea „stângă”. Alegerile municipale, în special cele care implicau alegerea primarului, dădeau naștere la altercații între catolici și republicani. Clerul lupta în majoritatea cazurilor să aleagă un guvernământ catolic. După 1905, biserica și casa parohială au devenit proprietate comună. Așadar, pentru a obține fonduri necesare acestor școli private și pentru reparația clădirilor lor, biserica trebuia să-l controleze pe primar.

Încă din copilărie eram conștient de aceste lupte politice. Aproape întreaga sa viață, tata s-a luptat pentru „dreptate”; iar în 1962, când a decedat, era asistentul primarului. În mod tragic, biserica apostolilor și a martirilor se vânduse unui sistem politic și nu ezita să-și folosească puterea politică, socială și economică pentru a-și atinge scopul. Era greu să nu-i confunzi pe catolici cu cei de extremă dreaptă, și pe republicani cu cei de extremă stângă. Obișnuiam să îi clasificăm pe oameni în două categorii: cei care participau la liturghie și cei care nu o făceau. Bunica mea îi considera pe primii „oameni cinstiți și buni”, iar pe ceilalți, niște „sălbatici și nemernici”.

Această greșeală odioasă dădea naștere la multă ipocrizie, din moment ce puteam vedea în rândul celor veniți la liturghie și oameni care îi exploatau pe alții, care abuzau de privilegiile lor și veneau acolo în fiecare duminică nu pentru a-L onora pe Dumnezeu, ci pentru a susține și înălța un sistem care lucra în folosul lor.

La vârsta de șapte ani, am devenit paracliser (n. trad. – băiat care dă ajutor în biserică). O dată la trei săptămâni venea rândul meu să slujesc. În săptămâna respectivă mergeam la biserică în fiecare dimineață devreme pentru a pregăti altarul. Apoi, slujeam la una/două liturghii și mă împărtășeam. Din câte îmi amintesc, slujba aceasta nu m-a ajutat în vreun fel să mă apropiu de Dumnezeu. Copiii care slujeau la altar erau ca toți ceilalți copii, nici mai buni, nici mai răi. Am aflat mai târziu că unii care slujiseră ani de zile au renunțat complet la credință. M-am întrebat atunci dacă nu cumva exemplul preoților care țineau slujba „galopând”, în doar douăzeci de minute, i-a influențat într-un mod greșit pe acești copii.

Așa se făcea că anii copilăriei treceau după ritmul imprimat de anotimpurile care marcau atât de profund viața la țară. Fiecare primăvară însemna o renaștere. Oamenii începeau să își semene grădinile și câmpurile. Vara se cosea fânul. Câmpurile cu fân deveneau un paradis pentru copiii care se jucau. Însă punctul culminant al anului erau cele câteva săptămâni de toamnă. Căruțele pline de grâu aglomerau ulițele. Mașinile de treierat umpleau aerul cu zgomotul lor asurzitor. Apoi urma recoltatul merelor și semănarea câmpurilor pentru următorul an. Crăciunul marca începutul iernii. Zăpada nu cădea foarte des, dar vântul, care bătea cu putere dinspre Atlantic, lovea din plin în casa noastră, uneori chiar smulgând țigle de pe acoperiș. Cam în vremea aceasta se putea auzi pretutindeni zgomotul topoarelor care doborau falnicii stejari ce împodobeau drumurile și dealurile. Tata își lua pușca și vreo doi câini și mergea să vâneze iepuri și potârnicchi. Pentru că era un vânător excelent, avea mereu câte un iepure agățat de una dintre grinzile din bucătărie.

Tot când aveam șapte ani am mers la școala monastică pentru băieți. Primii mei profesori au fost doi preoți care mi-au predat

„Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru, Isus Hristos.”

(Romani 5:1)

Ernest Pierre Delaporte a înțeles că viața veșnică, slava nemuritoare și moștenirea cerească sunt oferite fără plată de Isus Hristos. După ce L-a căutat în zadar pe Dumnezeu în formele și ritualurile religiei moștenite de la părinții lui, L-a găsit, în sfârșit, pe paginile Scripturii și în frumusețea simplă a credinței de copil. De bucuria ei, a lăsat totul, a suferit totul și a dăruit totul, fără regrete sau păreri de rău.

Am fost preot catolic este istoria adevărată a unui om care a căutat pacea și care nu s-a oprit până când nu a găsit-o. Frământările sale spirituale l-au condus de la condiția de preot romano-catolic, în Franța, la slujirea lui Isus ca misionar și capelan în Africa, la Seminarul Adventist din Songa, Zair.

evs
editura viață și sănătate

ISBN 978-973-101-943-7 CG 52915

9 789731 019437 5 2 9 1 5